

графъ-тъ въ Лилъ; това звонче ся движи сосѣ
помощь-та на теченѣ-то телеграфическо, (не е
нуждно сега да расправяме какъ това става). Ра-
ботникъ-тъ дѣто ще рече го чува, сабужда ся.
Прави да дѣйствува отъ негова страна махина-
та коя-то прави да звжнти звонче-то кое-то е
турено въ стая-та на другаръ-тъ му въ Парисъ,
или пакъ му отговаря като направи игла-та на
окоужность-та да върви; другаръ-тъ му ся научи че
работникъ-тъ въ Лилъ е на мѣсто-то си, и про-
важда депеша-та.

Ето ни сега стигнахти на връхъ тая планина
коя-то ся виждаше да е толкова мъчна за описванѣ;
разумѣваме електрическый-тъ телеграфъ, разумява-
ме механизъмъ-тъ на това чудно орудіе, кое-то
обръща за човѣка громъ-тъ въ единъ покоренъ
вѣстникъ, кое-то оничтожава растоянія-та и дава
на сообщенія-та скоростъ-та на мысль-та. Исти-
на че като глѣдаме такива великолѣпни слѣд-
ствия, ся осѣщаме должни да ся чудиме на умъ-
тъ човѣшки; но тоя умъ, какво друго нѣщо е о-
свѣтъ единъ даръ Божій? и тая жидкость толкосъ
покорлива и скоро какво е друго, освѣтъ единъ
даръ Божій? Кой ѣ е направилъ тия чевръсти
крила? кой ѣ е далъ тая покорливостъ? Кой е